

دیگ به دیگدان می گوید،
رویت سیاه!

ص ۲

زموږ فرشته یې ووژله

ص ۵

پیشرو

بنیانگذار: زنده یاد داد نورانی

جنايات حزب «دموکراتیک خلق»
فراموش شدنی نیست! ص ۳

مونږ څه لرو؟

ص ۴

زیر نظر هیئت تحریریه

شماره ۴۹ حمل ۱۳۹۳

پیمان امنیتی کابل - واشنگتن، تداوم وابستگی

تلاش امریکا برای ماندن در افغانستان و همچنین سینه چاکی عده‌ی تکنوکرات مزدور غرب که از رهگذر اشغال کشور ما از سوی امریکایی‌ها به سرمایه‌های افسانوی و بادآورده دست یافته‌اند، این نیست که دموکراسی در اینجا پا بگیرد و یا هم افغانها به خودکفایی و استقلال برسند، بلکه دولت ایالات متحده امریکا می‌خواهد با تداوم حضور خود در افغانستان، از یکسو گام دیگری برای تطبیق بیشتر استراتژی آسیایی خود بردارد و از سوی دیگر، زندگی رژیم وابسته به خود را بیمه کند، تا این رژیم بتواند از منافع او به خوبی دفاع کند. یکی از عواملی که افغانها تا اکنون به استقلال و خودارادیت نرسیده‌اند و همواره دست‌بین بیگانگان بوده‌اند،

ص ۷

دست پروردگان دولت واشنگتن با گذشت هر روز بیشتر شد و دست جنایتکاران طالب و سایر هراس‌افگنان همچنان در خون مردم بی گناه افغانستان غوطه‌ور شد؛ فساد دولت کنونی که بدون پشتیبانی سیاسی- نظامی دولت ایالات متحده امریکا، شش ماه هم نمی‌تواند به عمرش ادامه دهد، مردم را به ستوه آورده است؛ افغانستان همچنان بزرگترین تولیدکننده‌ی مواد مخدر در جهان است و یکی از ناامن‌ترین جا برای زنان.

یعنی اگر امریکایی‌ها نیت شان این بود که سایه‌ی تروریزم، طالبان، مواد مخدر و خشونت را از سر ما کم کنند، افغانستان حالا این حال و روز را نداشت و ما کم از کم کشور امن‌تری داشتیم.

جنگی که پس از ۲۰۱۴ ممکن است دامنش را بگیرد، جلوگیری خواهد کرد و در ضمن، سالانه چند میلیارد دالر را برای تمویل نیروهای امنیتی‌اش خواهد گرفت و در سطح جهانی هم دیگر منزوی نخواهد ماند؛ تحلیلی که این روزها در اوج کارزارهای انتخاباتی از سوی هر نامزد ریاست جمهوری مطرح میشود و هر «کارشناس» و ناشناسی آنرا در رسانه‌ها تکرار میکند. آنچه را که این «کارشناسان» نمیدانند یا هم دانسته خود را به نفهمی می‌زنند، اینست که حضور نیروهای امریکایی در افغانستان، بُعد اسارت‌بار، ویرانگر و جنایت‌زا نیز دارد که کمتر به آن توجه میشود. کشور ما با آمدن امریکایی‌ها همچنان در جنگ ماند و ترور و انتحار

به دنبال امضای پیمان اسارت‌بار استراتژیک میان کابل و واشنگتن، حالا دولت امریکا می‌خواهد پیمان امنیتی را نیز با دولت کابل امضا کند؛ پیمانی که از نظر حقوقی به امریکایی‌ها اجازه میدهد هزاران سرباز خود را پس از ۲۰۱۴ در افغانستان نگه دارند و همچنان چندین پایگاه را در نقاط مهم افغانستان داشته باشند. با آنکه کرزی ظاهراً امضای پیمان امنیتی را وابسته به عملی شدن شرایطش از سوی دولت اوباما میداند، اما امریکایی‌ها بارها گفته‌اند، اگر کرزی این پیمان را امضا کند یا نکند، از افغانستان به سادگی دستبردار نیستند.

بسیاری بر این باور‌اند که افغانستان با امضای پیمان امنیتی با امریکا از آشوب و

زنان اولین قربانی استعمار و استبداد

یکسو خود را مدافع حقوق زنان نشان دهند و از سوی دیگر پولی را که به خاطر برگزاری این روز از تمویل کنندگان «جامعه جهانی» گرفته‌اند، حلال نمایند. اکثریت این نهادها به مفهوم

ص ۷

احزاب، سازمان‌ها، گروه‌ها، انجمن‌ها، ادارات مختلف دولتی و غیردولتی در افغانستان همه ساله در تجلیل از هشتم مارچ روز جهانی زن در سالون‌های مفشن و لوکس محافلی را برگزار می‌کنند، تا از

بنکیلاکگران، بنکیلاکمینہ په جرمونو کې ډوبوي

شخه شمیرل کيږي، د جرمونو په هیواد بدل شوی دی. دلته د نورو کړاوونو او رنځونو تر څنګ، جنایي جرمونو د خلکو ژوند تر یخ کړی دی، خو د ملنډو خبره داده چې په دې وروستیو کې د ملګرو ملتونو د مخدره موادو سره د مبارزې د ادارې رییس، جین لوک لوماهیو د بریتانیا ګارډین ورځپاڼې سره په مرکه کې ویلي دي «که مونږ محتاط ونه اوسو نو افغانستان به په یو پاشلي او په جرایمو کې ډوب هیواد باندې بدل شي».

جین لوک چې د پانګوالو د نړیوالې ادارې په خدمت کی دی، باید په دې پوه شي چې افغانستان وار دمخه په جرمونو کې ډوب شوی دی. مسخره به وي که تمه ولرو چې په یوې بنکیلاکمینې کې دې جرمونه یا نه وي او یا یې کچه ټیټه وي. جرم، له بنکیلاک سره مل ناوړین دی او چیرې چې بنکیلاکگران جنایت کوي، هلته د جرمونو کچه هم سیوا کیږي. افغانستان، د دې حقیقت، یوه تر څه بیلګه ده. که د امریکایی او ناټویی ستمګرو له جنایتونو

ص ۲

په هر هیواد کې چې استعمار واکمن شي او د چارو واکې یې د بنکیلاکګرو په لاس کې ولوېږي، هغه هیواد نیمګړي او ښه ورځ لیدلې نشي. بنکیلاکګر خپلې بنکیلاکمینې له انساني ارزښتونو تشوي او په جنایت، جرم او وژلو یې لري. استعمار، د نورو جنایتونو تر څنګ خپله بنکیلاکمینہ په جرمونو کې ډوبوي. استعمار ییوزلي، ناداري، تش لاسي او وزګارتیا رامنځته کوي او د بیوزلو او شتمنو تر منځ طبقاتي واټن زیاتوي.

د جرمونو زیاتیدل د بنکیلاک له کرغېړنو پایلو څخه دي. د جرمونو قربانیان بیوزله انسانان دي. شتمن داړه ماران چې د بنکیلاک چوپړیان دي، د ولسونو له بیوزلی څخه ناوړه ګټه اخلي او د دې ناچاره بیوزلو په وسیله بیلابیل جرمونه تر سره کوي. که له یوې خوا جرمونه د بیوزلو انسانانو په وسیله تر سره کیږي، له بلې خوا د جرمونو اصلي قربانیان هم بیوزله او زیار کښه ولسونه دي. زموږ هیواد چې د امریکا له بنکیلاکمینو

دیگ به دیگدان می گوید، رویت سیاه!

دست شان به خون هزاران هموطن بیگانه ما آلوده است، از خود جاسوس «شریف» ترسیم نموده و با دُمبک زدن به غربی ها انتظار دارند تا کار کشته های غربی آنانرا به خدمت گرفته و از «تخصص» شان استفاده کنند. اما غافل از اینکه سلاح زنگ زده شان دیگر نه به درد شیوه مدرن غربی ها می خورد و نه هم بازاری برای خرید متاع این چاکران بیمقدار وجود دارد. بعضی از این خود فروختگان حتا گلایه هم می کنند که کسی ارزش همچو دُرهای های نایاب را ندانسته و از تجارب و اندوخته هایشان استفاده نمی کنند.

از نظر این جاسوسان، کسی که در راستای منافع پاکستان، ایران و کشورهای دیگر کار کند، جاسوس شمرده می شود، اما خود شان که برای امریکا و «جامعه جهانی» جان کنی می کنند، جاسوس نبوده، بلکه پایه های جامعه مدنی، دموکراسی، حقوق بشر، حقوق زنان، عدالت و آزادی را نهادینه می سازند! جاسوسی برای این کشور شرقی یا آن کشور غربی تفاوتی ندارد. همه بدون استثنی لکه ننگ را بر پیشانی خود حمل می کنند، که از نظر مردم ما جاسوس یعنی وطن فروش و خاین به حساب می آید و هیچکدام نمی تواند خود را در پیشگاه محکمه مردمی برائت دهد. برخورد اینان به یکدیگر همان ضرب المثل معروف را در اذهان تداعی می کند که: دیگ به دیگدان می گوید، رویت سیاه!

احزاب سیاسی، انجوه های داخلی، نهادهای حقوق بشر، انجمن ها و غیره. همسایه های افغانستان به ویژه ایران و پاکستان که سالیان متمادی از آب گل آلود کشور ما مایه مطلوب را گرفته اند، با به کارگیری این عمال و جواسیس داخلی بیشترین صدمات را بر پیکر زخمی کشور ما وارد ساخته اند. از درگیری های مسلحانه تنظیمی که کابل زیبا را به خاکدان تبدیل نمودند، تا فرستادن «کبوتران صلح» جهت از بین بردن شر و فساد و غیره. خلاصه کلام چه جنایاتی نبود که در حق مردم مظلوم ما روا داشتند.

در این بین بعضی از این جاسوسان که به میخ قویتری وابسته هستند چندان شرمی هم از جاسوس بودن شان نداشته و بعضاً از داشتن روابط شان با این یا آن کشور نیز «افتخار» نموده، آنرا به رخ دیگران می کشند.

بازار جواسیس چنان گرم است که بعضی ها را به جاسوس «شریف» و عده دیگری را هم به جاسوس کثیف تبدیل نموده است. این عده وقتی که در نشست های رسانه های تصویری و رادیویی به عنوان «تحلیلگر سیاسی» و «کارشناس نظامی» حضور می یابند، بیشتر ماسک های وابستگی خود را دریده و چهره واقعی خود را آشکار می سازند. قیبحتر از آن وقتیست که جاسوسان و جنرالان شکست خورده سابق کی. جی. بی در افغانستان نیز اکت و ادای «کارشناس» درآورده و با آنکه

آواز شان حین تماس با رهبران طالبان ثبت شده و در رسانه ها انتشار یافت، بدون بازخواست و مجازات به فعالیت شان ادامه می دهند، هر کدام به نحوی یکدیگر را به جاسوسی متهم می سازند. در وضعیت آشفته کنونی که هزاران جاسوس خارجی در کنار سربازان مسلح امریکایی و ناتویی جهت تحقق اهداف استراتژیک شان در افغانستان مصروف فعالیت هستند و دهها محل مسکونی و نظامی را به مراکز این شبکه ها اختصاص داده اند؛ به همین ترتیب کشورهای همسایه به خصوص پاکستان و ایران نیز با فرستادن جواسیس خود اوضاع را از نزدیک زیر نظر داشته و برای بی ثبات ساختن اوضاع کشور ما از هر وسیله ای استفاده می کنند.

فعالیت هزاران جاسوس خارجی که از امکانات خوبی هم برخوردار هستند به یک امر عادی در کشور ما تبدیل شده است. اما بدتر از اینها فعالیت هزاران جاسوس داخلی دیگر می باشد که در خدمت بادران خارجی شان قرار دارند. این کشورها عمال خود را از مقامات بالایی دولت گرفته تا نهادهای غیردولتی و مؤسسات امداد رسانی مانند بخش های صحتی، توزیع مواد خوراکی، انجوها و نقاط دیگر جابجا می سازند.

بخش های دیگری که مورد توجه خاص این کشورها قرار داشته و هر کشور نظر به استراتژی و توانایی مالی خود روی آن سرمایه گذاری می کند، عبارتند از رسانه ها، جامعه مدنی،

برجسب زدن جاسوسی به هر فکر مخالف سیاسی دولت یا کسانی که عملکرد اشغالگران غربی را افشاء می کنند که در افغانستان همواره باعث ریختن خون هزاران هموطن بی گناه ما گردیده اند، یا عامل تشدید بحران، فساد، فقر روز افزون، حمایت از جنایتکاران جنگی و باندهای مافیایی، تشویق زرع کوکنار و قاچاق هیروئین و دهها مصائب دیگر می باشند، کار آسان و بی مصرفی می باشد. این برجسب زدن ها که اکثراً بدون ارائه کدام فاکت مشخص صورت می گیرد، بیشتر به منظور ارباب و مهار ساختن نظرات مخالف و همچنان انحراف ذهنیت مردم از وقایعی می باشد که در کشور جریان دارد، زیرا بازیهای دوگانه اشغالگران که ظاهراً با تبلیغات وسیع و وعده های چرب در جهت تحقق دموکراسی، دفاع از حقوق بشر، حقوق زن، رفاه، امنیت و رشد اقتصادی صورت می گیرد، نتایجی جز بدبختی نداشته و مردم ما در عمل خلاف آنچه گفته شد، مشاهده کرده اند. درحالیکه مردم ما همواره انتظار آنرا داشتند تا چهره های وابسته به کشورهای بیرونی افشاء شده و به مجازات برسند. مردم ما بارها شاهد بوده اند که چهره های مشکوک و وابسته به خارجی ها به خصوص عمال پاکستان و ایران که سمت های مهمی تا سطح مشاورین ریاست جمهوری داشته اند، یا چهره های مشهوری که

بنکیلاکگران...

او جرمونو تیر شو، د اوسنی دولت شمیری خرگندوی چي افغانستان د جرمونو په هیواد بدل شوی او بیوزلي هره ورځ د جرمونو قربانیان دي. سیدگل آغا هاشمی د کابل امنیه قوماندانی له جنایي جرمونو سره د مبارزې رئیس د جدي په پنځمه په یوه مطبوعاتي کنفرانس کې وویل چې په کابل ښار کې په یوه میاشت کې د وژنې او مسلحانه سرقتونو ۱۰۰ پېښې ثبت شوي او په تړاو یې ۲۰۰ کسان نیول شوي دي. همدا ډول د کورنیو چارو

چي افغانستان سياسي او اقتصادي خپلواکي ته ونه رسيږي او د امریکا بنکیلاکینه وي، جنایت به دوام ولري. جنایي جرمونه یوازې هغه وخت له منځه ځي چې هیواد خپلواکي ته ورسیري او ورسره سم د زیښاک او لوټماری مخه ونیول شي. ځکه هغه وخت چي انسان آزادي ولري، د بل انسان غلام نه وي او مفتخوره او بیرحمه شتمن لږ کي ونشي کړای ثروتونه لوټ کړي، انساني ارزښتونه غیږيږي او انسان د بل انسان درناوی کوي او د جرم او جنایت کلیمې له قاموس څخه ورکيږي.

بنسټ دروان کال په نهو میاشتو کې ۱۳۲۵۰ جرمي پېښې په ټول هیواد کې ثبت شوي دي چې په تړاو یې ۱۸۷۸۹ سړي او ۶۶۷ ښځې نیول شوي دي. حال دا چې د ۱۳۹۱ کال په لومړیو نهو میاشتو کې ۱۰۰۶۹ جرمي پېښې تر سره شوې وې چې دروان کال په مقایسه ۳۱۸۱ پېښې کې وې. له پورته شمیرو څخه دې پایلې ته رسیږو چې د جرمونو کچه د هر کال په تیریدو زیاته شوې ده. هماغه شان چې د بنکیلاک د جنایتونو کچه د هر کال په تیریدو زیاتېږي، ورسره سم د جنایي جرمونو کچه هم لوړېږي. تر هغه

جنايات حزب «دموكراتيك خلق» فراموش شدنی نیست!

مردم ستم‌دیده و زجر کشیده ما در طول تاریخ با جنايات بیشماري از سوی دولت‌های اشغالگر خارجی و حكام دست‌نشانده و مستبد داخلی آنان روبرو گردیده و هر ورق تاریخ خونین کشور ما با خون فرزندان مبارز و آزادخواه آن رنگین گردیده است، مخصوصاً دولت‌های مزدور و ضد مردمی چهار دهه اخیر برای تداوم حیات سیاسی شان تا توانستند، با بی رحمی تمام کشتند و بستند. نگاه گذرا به زندگی پر از درد و رنج چهار دهه اخیر توده‌های زحمتکش و ستم‌دیده این مرز و بوم که مورد تاخت و تاز اشغالگران و استبداد داخلی قرار گرفته، مو بر تن هر انسان باوجدان راست می‌سازد.

حزب دموكراتيك «خلق» که با حمایت مستقیم سیاسی، اقتصادی و نظامی اتحاد جماهیر شوروی وقت از طریق کودتای ننگین هفت ثور قدرت سیاسی را در کشور ما به دست گرفت، با ایجاد استخبارات مخوف و دست پرورده ك. گ. ب. قتل عام خونینی را به راه انداخت و هزاران انسان این کشور را به نام‌های مختلف از اخوانی گرفته تا شعله‌ای و بیطرف اعدام كرد.

انتشار لست پنج هزار انسانی که در زمان نور محمد تره کی در جریان سال‌های ۱۳۵۷ و ۱۳۵۸ به وسیله سازمان استخبارات آگسا «د افغانستان د گنتو ساتندويه اداره» به ریاست اسد الله سروری قتل عام گردیده، گوشه کوچکی از جنايات وحشیانه و سیستماتيك نوكران شوروی بود که اخیراً فاش گردید.

سازمان‌های استخباراتی آگسا، كام و خاد که در زمان حاکمیت حزب دموكراتيك «خلق» برای حفظ حاکمیت نظام مستبد وقت فعالیت می‌نمودند، هر یک گوی سبقت را در جنايت و بربریت از دیگری ربوده است. جنايتکارانی چون تره کی، امین، کارمل و نجیب برای حفظ نظام مزدور و خوش خدمتی به باداران شان دست به شنیع‌ترین جنايات ضد بشری زدند. در زمان حاکمیت خلق و پرچم کوچکترین بهانه کافی بود تا انسانی به کام مرگ کشانده شود. چنانکه آوازه است که شخصی در تاریکی شب از کنار خانه‌ای می‌گذشت و با صدای نسبتاً بلند از تاریکی گله نموده و گفته بود «بر پدر تاریکی لعنت»؛ در آن خانه که یکی از استخباراتی‌های آگسا زندگی می‌کرده، صدای آن مرد را به غلط

شنیده و فکر کرده بود که آن شخص گفته «بر پدر تره کی لعنت»؛ دفتراً او را گرفتار و به استخبارات آگسا برده و به قتل میرساند.

جنايتکاران حزب دموكراتيك خلق با قرار دادن شعار «خانه، لباس و نان» در سر لوحه شعارهای فریبده شان میخواستند سیاست استعماری سوسیال امپریالیزم شوروی را بر خلق زحمتکش و فقیر ما که سال‌ها زیر ظلم و استبداد خاندان شاهی قرار داشته و به شکل رقتباری زندگی می‌کردند، تحمیل نموده و آنان را بفریبند، اما از آنجائیکه خون آزادیخواهی و استقلال طلبی و حفظ ناموس در رگ رگ توده‌های ستم‌دیده ما هزاران سال است که جریان دارد، به خوبی درك کردند که حزب دموكراتيك «خلق» قلابه‌بند بوده و سیاست‌های اشغالگرا نه کرمین را در کشور ما پیاده می‌کند، فلذا در اولین روزهای اشغال، صدای اعتراض آزادیخواهانه از هر گوشه کشور بلند شد و حرکت‌های خودجوش در مدت کوتاهی سراسری گردید. حزب دموكراتيك «خلق» که قبل از تجاوز سوسیال امپریالیزم شوروی با کودتای نظامی، قدرت سیاسی را به دست گرفته بود، با ایجاد فضای رعب و وحشت، هزاران انسان را با شکنجه‌های وحشیانه به قتل رساند و تا توانست فضای وحشت را بین احاد مردم همراه با اختناق خونین ایجاد نمود. از کودتای ننگین نظامی هفت ثور تا تجاوز قشون «سرخ» جنايات بیشماري از سوی رهبری و مسئولین تراز اول این جریان علیه مردم افغانستان مخصوصاً کسانی که به نحوی از انحاء اعتراض و مخالفت شان را علیه حاکمیت استبدادی حزب منفور دموكراتيك ابراز می‌نمودند، صورت گرفت که افشای لست پنج هزار نفری این قربانی‌ها میتواند گوشه کوچکی از فجایع دوران سبعیت خلق و پرچم باشد.

هنوز زخم‌های به جا مانده از دوره حاکمیت حزب جنايتكار دموكراتيك «خلق» الیام نیافته بود که بدمستی‌های مثنی وابسته و جنايتكار دیگر که در جریان تجاوز شوروی از سوی اشغالگران غربی تمویل مالی و نظامی می‌گردیدند و کشورهایی چون عربستان سعودی، ایران و پاکستان آنها را درس و طغرفروشی و مزدوری میدادند، بر گرده‌های مردم ما سوار شدند و تا توانستند کشتند و ویران کردند. جنايتکاران جنگ‌های داخلی

با استفاده از اعتقادات مردم ما زیر نام جهاد، ضمن اینکه نام‌های کشاله دار اسلامی و جهادی را در پس و پیش احزاب جنايتكار شان می‌کشیدند، برای تطبیق سیاست مغرضانه کشورهای همسایه و حرص و آز (پول و قدرت) کابل را به ویرانه مبدل نمودند و نزدیک به هفتاد هزار کابلی را شهید و ده‌ها هزار کابلی دیگر را زخمی و صد‌ها هزار آن را آواره کشورهای دور و نزدیک نمودند.

جنايات فجیع دوره جنگ‌های داخلی با نوشتن این چند سطر خلاصه نمی‌شود. بعد از سقوط دولت دست‌نشانده نجیب، افغانستان به تنور داغ جنگ‌های تنظیمی مبدل گردید؛ سیاست پاتکسالاری، چور و چپاول و جنايت در رأس برنامه‌های تنظیم‌های جهادی قرار داشت. مال، جان و ناموس مردم ستم‌دیده و درد دیده ما در امان نبود؛ با آنکه جنايات خلق و پرچم بی حد و حصر بود، اما دوره سیاه و شوم جنگ‌های تنظیمی باعث گردید تا فجایع حزب دموكراتيك در مقابل فجایع و جنايات تنظیم‌ها کمرنگ شود.

بعد از نشر لست پنج هزار قربانی کشتار‌های آگسا، یک عده از افرادی که در دوره جنگ‌های داخلی دست‌شان به خون این مردم آغشته بود و در دوره حاکمیت دولت کرزی به چوکی‌ها و مقام‌های بلند دولتی تکیه زده اند، با هیاهوی زیاد آن کشتارها را تقبیح نموده و به یاد آن قربانیان نوحه‌سرایي نموده، ختم و خیرات به راه انداختند، تا جائیکه عزای عمومی اعلان کردند!

هنوز بوی خون و باروت جنگ‌های داخلی به مشام میرسد و ضجه‌های جگرسوز مادران از هر کج و کنار این کشور شنیده میشود که سازمان استخبارات پاکستان دست به کار شد و عده‌ای را سمارق وار رویاند و زیر نام تحریک طالبان با بیرق‌های سفید بر کشور ما تحمیل نمود. توده‌های ستم‌دیده‌ای ما که زیر فشار جنگ‌های تنظیمی خرد و خمیر شده بودند و بیشتر از این تحمل جنايات سبعانه آنها را نداشتند و از سوی دیگر شناختی از طالبان هنوز نزد مردم ما وجود نداشت، لذا در اوایل، تحریک طالبان را استقبال نمودند. اما با گذشت زمان متوجه شدند که امارت اسلامی طالبان یک جریان وابسته و قرون وسطایی بوده که ضدیت هیستریک آنان با انسان و انسانیت شهرة عام و خاص گردید. طالبان

همچون سایر جنايتکاران جنگی، زیر نام تطبیق احکام دین و شریعت، جنايات بیشماري را به نام شان ثبت کردند که روزی باید حساب همه این فجایع را بدهند.

سناریوی یازدهم سپتمبر فصل جدیدی را در تاریخ خونین کشور ما باز کرد، فصلی که در آن بیش از ۴۸ کشور به سرمداری اشغالگران امریکایی از زمین و هوا بر تن زخمی افغانستان زیر نام «جنگ علیه تروریسم و القاعده» باریدن گرفت. اشغالگران غربی با این بهانه دوازده سال است که شهرها و روستاهای وطن ما را بمباران می‌کنند و روزی نیست که خون نریزند و جنايت نکنند.

عساکر خالکوبی شده امریکایی از هیچ نوع توهین، تحقیر و جنايت علیه زنده‌ها و مرده‌های ما دریغ نورزیده اند. از ادرار بر اجساد مرده‌ها گرفته تا با سنگ دراندن زنده‌ها، از تجاوز بر پیرمردان تا نشانه‌گیری اطفال، از بمباران مراسم عروسی گرفته تا استفاده از پیشرفته‌ترین سلاح‌های جنگی و فاسفورس سفید. این‌ها گوشه کوچکی از جناياتی اند که «جامعه جهانی» علیه مردم ما در جریان دوازده سال گذشته روا داشته اند.

توده‌های زحمتکش و ستم‌دیده ما به خوبی میدانند که کی‌ها بر سر شان چه کرده اند و چگونه باید انتقام شان را از آنان بگیرند. امروز اگر لست قربانیان سال‌های ۵۷ و ۵۸ افشاء می‌شود، آن روز دور نیست که لست کشتارهای جنگ‌های داخلی مخصوصاً قربانیان جنگ‌های تنظیمی سال‌های ۷۲ تا ۷۵ در کابل، جنايات حاکمیت امارت اسلامی و جنايات جاری نیز نشر گردد.

تاریخ چهار دهه اخیر پر است از جنايات وحشیانه اشغالگران و استبداد داخلی. هر ورق این تاریخ خونین ده‌ها و صدها نمونه فجایعی را نشان میدهد که بر خلق قهرمان و بی دفاع کشور ما صورت گرفته است. بازخواست از کسانی که به این جنايات دست زده اند، تنها و تنها از مسئولیت‌ها و مکلفیت‌های دولت‌های مردمی است که وطن را نغروخته باشند و یا دست‌شان به خون توده‌های زحمتکش و رنجور این کشور خونین نباشد. تا زمانیکه دولت مستقل، مردمی و دموكراتيك قدرت سیاسی را در کشور ما به دست نگیرد، دادخواهی معنی و مفهومی نداشته، جنايتکاران جنگی به جزای اعمال شان نخواهند رسید.

تجلیل از روز شهدای ۱۹ جدی ۱۳۹۲ در ولسوالی یکاولنگ

این روز از آن شهدان به خون خفته است که باید حرمت آنان و خانواده های شان را پاس بداریم. خوشبختانه خانواده های شهدان به خون خفته ۱۹ جدی اکنون درک نموده اند که نگذارند نهادهای استفاده جو از آنان استفاده ابزاری و سوء نمایند. ما به این خانواده ها اطمینان می دهیم که تا حد توان از حقوق شان دفاع نموده و هر سال در تجلیل این روز خونین در کنار شان باشیم و یاد شهدای یکاولنگ و دیگر شهدان افغانستان را همیشه گرامی بداریم.

شهدان ۱۹ جدی و بازماندگان آنان. هر حزب، سازمان، نهاد، انجمن و نشریه ای که به خاطر مسایل شخصی و گروهی خود از این روز استفاده ابزاری جهت به دست آوردن پول بیشتر می نماید، از سوی ما کاملاً مردود بوده، چنین رسمی را با شدیدترین الفاظ تقبیح می نمایم.

هیئت تحریر پیشرو همه ساله در ۱۹ جدی روز شهدای به خون خفته ولسوالی یکاولنگ توسط رژیم منفور و سیاه طالبان، در کنار خانواده های ماتمдар، به سوگ می نشیند و به خاطر تجلیل شایسته از این روز خونین تا حد توان به کمیته برگزارکننده این روز یاری می رساند. «پیشرو» مانند سال های قبل که در آن چاپ پوستره های رنگه، تهیه فیلم مستند، چاپ عکس ها و غیره شامل بود، امسال نیز عکس های شهدانی را که در دسترس بود، به شکل رنگه چاپ نمود و آن عده از شهدانی که عکس نداشتند، به جای آن، گل لاله را به رسم یادبود چاپ کرد تا هدیه ای باشد از جانب هیئت تحریر این نشریه به بازماندگان آن شهدان.

نشریه «پیشرو» همواره تأکید نموده است که استفاده ابزاری از این روز خونین و درد دهنده، خیانتی است در حق

اې تيا لري. هغه علم او پوهه، چې د بشریت د بې پايه او خو زړه کلنې تجربې پایله ده او د حقوق او ادارې علم په نامه د نړۍ خلکو په واک کې اېښودل شوې ده. مثلاً که د یوه ساعت پرزې د لویو پروفیسرانو لخوا چه او ناسمې وتړل شي، آیا کار کوي؟ د دې علم ماحصل کولای شو د «دیمو کراسي اصولو» په جمله کې خلاصه کړو، یعنې د درې گونو ځواکونو جلاتوب، د قانون حکومت، د ملت په وړاندې د کابینې مسوولیت، د ملت آزادي او مساوات او د ټولنې په چارو کې گډون. نو تکرارو، چې زموږ د شاته پاتې کیدنې او بې خبرۍ علت زموږ په اداري ډول کې د دیمو کراسی د آرونو نه رعایت دی او بس. او ترڅو چې مونږ د دغې بنسټ د ټینګښت لپاره د زړه له کومې او په ګډ قوت هڅه ونکړو، نه یوازې دا چې د هېڅ شي مالک به نشو، بلکې د دې خطر شته چې هغه څه چې لرو هم له لاسه ورکړو. نو زموږ د منورینو او ملي جرائدو لومړنی دنده هماغه د دیمو کراسی د آرونو تبلیغ او د مطلقیت او زورواکۍ د پاتې شونو پر ضد مبارزه ده او بس.

سرچینه: «ندای خلق»، درېمه ګڼه، لومړی کال، د ۱۳۳۰ کال د وری ۱۹ مه

کوي. کله هم د چیراسیانو د جامو ډول تعدیل او د مستخدمینو خولې له مربعې څخه درې څنډې ته بدلیږي. خو نه کوم کان وکیندل شو، نه کوم نهر جوړ شو، نه کومه فابریکه راوړده شوه او نه هم کوم بند جوړ شو. خو کله هم په جريدو کې په بې ساري او مسخره ډول اعلا تېده چې د دولت (یعنې ملت) پلانکۍ فابریکه ملي شوه (یعنې پلانکۍ شخص ته په ارزانه بیه وپلورل شوه، نو شخصي مال شو). ښه نو، زموږ د دغه بې خبرۍ لامل څه دی؟ و به وایاست چې دوه شیان، یا د حکومت مدیره پلاوي نه دې غوښتلي چې مونږ یو څه ولرو او یا یې غوښتلي خو توانیدلي نه دي او ځکه چې استعفا یې نه ده ورکړې نو په دواړو حالتونو کې د ولس او هیواد د تاریخ په وړاندې مسوول دي. خو زموږ په آند اصلي لامل له دې هم ژور دی او هغه دا دی چې اصلاً زموږ اداري ماشین چې او ناسم تړل شوی دی. د بیلګې په ډول، که د ځمکې پر مخ د وزیرانو عقل د دې ماشین له یوې دروازې دننه کړی، یو کال وروسته هغه له بلې دروازې سترې، ناکامه او بدنامه وځي. دا ځکه چې د یوه حکومت د ماشین تړل په کراتو د یوه ساعت د ماشین له تړلو ډیر لوی او مهم کار دی او لا زیات علم او پوهې ته

مونږ څه لرو؟

تلياد میر غلام محمد غبار

ژباړه: قسیم ودان

کار دا دی چې هر یو د خپل اړوندې برخې د بې ځایه پراختیا لپاره هڅې کوي. اتصالاً یې رنگارنگې شعبې د تدقیق، ځانګړې اړیکې او سمون، پرمختګ او لسګونو نور شیانو په نامه جوړې او سرګرځوونکي رتبې رامنځته کوي. تر دې کچه چې اوس په یوه ریاست کې څو لومړۍ، دویم، دریم او څلورم مرستیال او په یوه وزارت کې څو وزیران او مختاره وزیران او په یوه کابینه کې څو د دولت او ملت وزیران په یو بل غورځیدلي دي. پداسې حال کې چې هیواد نه کرنیز شوی او نه هم صنعتي. نه صادرات زیات شوي او نه واردات کم شوي دي، نه حکومت قانوني شوی، نه هم ولس باسواده شوی.

لارې وېجاړې، پلونه ړنګ، ترانسپورت او لېږدونه کمه او صنعت د منځنۍ پېړۍ په شان، بې لورې او ولس بیوزله او خوار دی او کلونه کېږي چې زموږ دغه پراخه او نومیزه تشکیلات د لقبونو په ټاکلو او د ودانیو په ړنګه او سمبالولو بوخت دی او په میاشتو میاشتو په یوه مقام کې د یوه عالي جناب پر ګومارلو تودې خبرې

په ظاهره هر څه! لکه وزارتونه، ریاستونه، بیلابیلې موسسې، معارف، سوداګري، څلورلارې، ترانسپورت او سلګونه نور شیان. خو په مانا کې تقریباً هېڅ څه او یا هم لږ څه لرو. د ساري په توګه پرون مونه درلودل، خو نن د کانونو وزارت لرو، خو دې وزارت په عمل کې څه کړي دي؟

تیل او سکاره او اوسپنه یې استخراج کړې که کوم بل څیز؟ ټول پوهیږو چې هېڅ یې نه دي کړي، یوازې څه یې چې کړي دي هماغه د حضرت نوح د دورې پاتې زړه مالګه یې د کچرې پرځای له لارې سره انتقال او په لا لویه بیه یې خلکو ته ورکړي ده. همدا شان مونږ په تېره پېړۍ کې د مالیې وزارت نه درلود او نن یې لرو خو څرنګه چې په تیرو کې د هیواد د کلني قطعي حساب په اړه نه پوهیدو، نن هم نه پوهیږو. د پرون او نن ترمنځ شته یوازیني توپیر دا دی، چې هغه وخت مستوفیان پر آسونو سپرېدل او پر توشک کښیناستل او نن د مالیې رئیسان په ړنګه قلمونو ښکلي کاږه واده لاسلیکونه کوي او په څو متره موټرونو کې سپرېږي. زموږ د نوي تشکیلاتو بل او مهم

زموږ فرشته يې ووژله

له «کابلان يې په خپلو وينو ليکي»

خواب مو نه درلود. يوازې ما ورته زړه ورکاوه او په مصنوعي موسکا مې ورته ويل: ملگري ملتونه جگړه دروي. بيا به يې په خپل ماشوم انداز پوښتل: د ملگرو ملتونو زور په «رهبرانو» رسېږي؟ موږ هم په دې نه پوهيدلو.

يوه شپه په همداسې پوښتنو کې ډوب وو چې ناڅاپه يوې چاودنې زموږ د ټولگي د شا کړې ولې زوله. موږ ټول د زير زمينې خواته په منډه شو. زما مور نارې وهلې: فرشتې، فرشتې، هله ژر شه چې بل راکټ راځي. خو ناوخته شوی و. فرشته چې وه او يوازې يې زما مور ته کتل خو سترگې يې نه ربيدې. ما د هغې خواته منډه کړه، د کمپل له لای څخه وينې څڅيدې، دې صحنې زما زړه مات مات کړ. زما ورور چيغه کړه چې فرشته يې ووژله! زما د مور چيغې د چاودنو له غږ سره گډې شوې. هغې د ښوونځي پيل و نه ليد او د پر له پسې راکټونو او چاودنو لاندې د ښوونځي دروازې يوه اړخ ته په يوې کندې کې مو ښخه کړه. ويل مو امانت دې وي وروسته يې هديرې ته وړو، خو پر له پسې راکټونو د هغې انتقال ناشونی کړ، لکه چې نه يې غوښتل ښوونځی پرېږدي. دعا مو ورته وکړه او په هماغه ځای کې مو ابدیت ته وسپارله. وروسته چې څو نورو ځايونو ته وتښتيدلو، د هغې قبر يې هم په مرميو وپيژندلو.

موږ بالاخره نيمروز ته وتښتيدلو. ☆

څلورلاري ته، بيا ده دانا ته، له هغه ځايه تايمني ته وروسته جنگلک ته، له هغه ځای څخه بيرته د کور په لور چېلستون ته سرگردانه راغلو. چې زموږ هر بېځايه کيدل يوه غمجنه کيسه ده. په دې سيمه کې نور نو ودانۍ نه ليدل کيدې. بالاخره زموږ مکروريانو کې د نازو اناښوونځي ته مو پناه يووړه. په يوه ټولگي کې څلور کورنۍ ځای پر ځای شوې وې. د ورځې مو يو وخت څه خوړل او په خپل ځايونو کې ديخوا هاخوا سره ښوريدلو. غوږونه مو له ډزو سره عادت کړي و. په داسې مجسمو بدل شوي وو چې مرگ يې نه پيژندی. هره ورځ مو مړي او پتيان پورته او ښکته کول. ته وا په نوبت کې ولاړ وو. هيچا د خپلو خپلوانو حال نه درلود. يوازې د وسله والو موټران مو ليدل چې له لوټ شويو مالونو څخه ډک پر ويجاړو کوڅو تيريدل. د موټرانو پر شيشو يې د خپل «رهبر» عسکونه لگولي وو.

کله چې راکټان پر مکروريان لگيدل، موږ زير زميني کې خوندي کيدلو، او د شپې تر ناوخته کله هم تر سهاره په هغه تورتم کې ډوب وو. د ژمي سړې شپې مو له څو کمپلو سره او بې له اوره تيرولې. زما کشري خور فرشتې، له يخه به ځان پر مور مېسولې او کله به يې پوښتل: موري، د ژمي په پای کې ښوونځی پيل کيږي؟ هغې لومړنۍ ټولگي پای ته رسولی و. موږ هغې ته کتل خو کوم

د ډبرو ديوالونو او جگړو او را لوييدلو ونو تر پناه گذرگاه ته ورسيدلو. هغه شپه گذرگاه تر نورو ځايونو کمه تر برید لاندې وه. د مرميو شپيلکو او ټک او ټوک پر شیر دروازه او آسمایي د وينو پرده غوړولې وه. لومړی ماښام و چې د سپيو غيا او د بانگيانو بانگ له کابل څخه پورته نه شو. داسې انگيرل کيدل چې د کابل مسته خاوره په توبرو کې باسي. تر سهاره وين و. سبا نهه بجو خواته د غم وريځې هرې خوا خبرې وې خو د سربو باران کم شوی و، موږ هيڅ شی نه درلود. غرمه سترې هلاکه او بی خوږه قلعه شورا ته ورسيدلو. زما مور په څو ثانيو کې د خپل ژوند ټوله هستي له لاسه ورکړې وه. هغه دومره هيبت وه چې د خپلې خونې بستر په کيسه کې هيڅ نه وه. تر اوسه خبر نه يم چې هغه شپه زما پلار چيرې ویده شو. هغه يو ټيټ رتبه مامور و، يو څه اوږه يې په شا کړه، د خپل پلار کور ته رهي شو. پل خشتی ته نږدې، کله چې د دوو وسله والو ډلو له منځ څخه د تيريدو په حال کې و، يو ځلي د دواړو خواو تر منځ ټکان پيل شو او هماغه شيبه درې مرمي يې پر ټټر او نس ولگيدې. خوارکي تر زياتې مودې له ۳۴ نورو مړو سره د مرگ په انتظار و، زياته وينه يې ضايع کړې وه. نه پوهيږم غرمه چا څلورسوه بستريز روغتون ته وړی و. موږ د هغه د فاتحې په فکر وو. اووه ورځې وروسته چا يې د روغتون څخه خبر راوړ او شل ورځې وروسته مو هغه وليد. وچ کلک او معيوب شوی و.

جگړه کرار کرار د ده خدايداد خواته وغځيده. د پسرلي په سهار چې زما د نيکه ځمکې شنې وې، د مرميو او راکټو لړۍ د دې سيمې پر غاړه هم راتاو شوه. زموږ سره نور کوم خاص شی نه و او سپک شوي وو. له څو کمپلو او لوبښو سره چېلستون ته بيا گذرگاه ته، له هغه ځايه د علاالدين

هغه شپه چې «موعدې فرشتې» د کابل پر سړي کونو گرځيدې، موږ تر سهاره وين و. اصلي گناهکاران له کابل څخه تښتيدلي وو. د هر يوه په سترگو کې د هيلو او انديښنو ناڅرگندتيا ليدل کيده. راډيوگانو د گلبدين او مسعود تر منځ د سختو خبرو په اړه ويل. موږ په دې تمه وو چې ملگري ملتونه به څه وکړي. هيڅوک نه پوهيدل چې سبا به څه کيږي.

زموږ کور د چېلستون غره، په بيوزلې کوڅې کې منځ پر لمر و. ټول ټال يوولس غړي وو او هر يو په کار بوخت و. لا سهار کوڅې خالي وې چې زما مور گذرگاه ته د يوه اشنا کور ته ولاړه. شايد يې د «اسلامي حکومت» مبارکي ورکوله! هغه تر ماښامه رانغله. زموږ د کور شاته د وسله والو کسانو د بوټانو خرپ خرپ او ريډل کيدو. ډلې ډلې به له بيلابيلو وسلو سره ديخوا هاخوا گرځيدې. د غونډيو پر سر يې سهار يا هم له شپې نه مورچلې جوړولې. غره ته مې چې کتل يوی نابري ويريږېږدولم. شپږم حس مې راته ويل، نه چې جگړه پيل شي. چای مو نوی څښلی و چې زما تصور په رښتيا بدل شو. قيامت راوړسيد. ته وا چې د کابل ټولو مرميو زموږ کور په نښه کړی و. غوښتل مې چيغه کړم چې يو راکټ زموږ په دهليز کې ولگيد. موږ بې مور او پلاره تر لوگي او اير و لاندې ځانونه راټولول. مور يوې خواته په منډه وه او د ټوپکوالو پر له پسې ډزو ځمکه سورۍ کوله. يوه گاوندې د تينې په حال کې زما مور ته ناره کړه: په دهليز کې مو راکټ ولگيد. څه شيبه وروسته چې راپورته شوو، ژوندي وو. زما مور په يوه گوت کې چې ولاړه وه او خپل وښتان يې شکول. ټول پر ځمکه پراته وو خو مور دومره هيبت وه چې له مرميو او ډزو نه ډاريد، هغه پر يوه لوې ځای ولاړه وه. کله چې موږ ټولو ځانونه سرای ته ورسول، زما د مور له خولې له سوزه ډک غږ پورته شو: قلعه شورا کې ستاسو د نيکه ځای ته څو.

«جامعه مدنی»...

آن و کمکهای وسیعی از سوی غربی ها، مخصوصاً ایالات متحده، روان بسیاری ازین روشنفکران را تسخیر کرد.

برپای صدها کنفرانس و سمینار، رفت و آمدهایی در بیرون، نوشتن صدها مقاله و انجام صدها مصاحبه در وصف چنین جامعه ای، در برابر شکست افکار مترقی و افکار ارتجاعی، این الترناو توانست به آسانی در روان بسیاری از هموطنان روشنفکر ما شناور گردد، چیزیکه امپریالیست ها درین سه دهه به دنبال آن بودند، تا با تحمیل گروه های رنگارنگ فاشیستی چنین زمینه ای را برای چنین تیوری ای مساعد سازند.

جامعه مدنی چیزی جدا از یک جامعه خشن سرمایه داری نیست که شاخص ترین های آن امروز با هزار و یک مشکل در درون و بیرون دست به گریبان اند. نهادهای جامعه مدنی ابزاری اند که بسیاری آن ها از نظر فکر و عمل، راه ورود سرمایه های غربی را به داخل کشورهای نیمه سرمایه داری مساعد ساخته، سران اکثر این نهادها چیزی جز نوکران فرهنگی و کمپرادوران اقتصادی

امپریالیست ها نمی باشند. مخصوصاً در کشور ما که امپریالیست ها به دلایل مختلف تصمیم دارند پایگاه های دایمی شان را بنا به ضرورت منافع جهانی خود، مستقر سازند. لذا اکثر سران این نهادها از مزد بگیران امپریالیست ها تشکیل شده که به عنوان جاده صاف کن های کمپنی های امپریالیستی عمل می کنند.

تا زمانی که تضاد های طبقاتی در جامعه نیمه سرمایه داری و سرمایه داری پیشرفته حل نگردند، ارزش اضافی از میان نرود و وسایل تولید همگانی نشوند، هیچ راه دیگری برای تأمین آزادی و عدالت وجود ندارد و این را هرگز با شگردهای تیورین های بورژوازی نمیتوان حل کرد، جز اینکه با انقلاب عمیق اجتماعی، استثمارگران ضد بشریت در دریایی از خون و خاکستر غرق شوند و راه برای آزادی، برابری، عدالت و انسانیت باز شود.

در جوامعی که ۵ درصد جامعه بیش از ۹۰ درصد نعمات مادی و معنوی را در کنترل داشته، استثمار به خشن ترین وجه آن جریان داشته باشد؛ مافیاء، تن فروشی، اعتیاد، بهره کشی، تجاوز به کشورهای دیگر، تولید سلاح های کشتار جمعی، تولید گازهای گلخانه ای تا حدی که به

زودی درجه حرارت زمین ۴ درجه ازدیاد خواهد یافت و یخ های قطب، آب شده و زندگی میلیون ها آدم در معرض مرگ قرار خواهد گرفت و لایه اوزون که محافظ بسیاری امراض انسانی است پاره پاره خواهد شد و غیره، چگونه می توان از حقوق بشر و عدالت در جهان نام برد. در چنین جوامع و شرایطی «عدالت»، «حقوق بشر» و «دادخواهی» روپوش های کیفی اند که بورژوازی می خواهد با علم نمودن آنها تمامی کثافت کاری هایش را استتار نماید.

مهره های جامعه مدنی در کشور ما برای مقاصد کشورهای تجاوزگر و دریافت پول بیشتر به هر آنچه از آن آدرس دیکته شود، سر می گذارند و پروایی ندارند از اینکه درین معامله، فروش کشور را هم به مزایده بگذارند. میلیون ها دالری که «جامعه جهانی» برای تثبیت منادیان جامعه مدنی در کشور ما به مصرف رسانیده است، هر از گاهی به ثمر می نشیند. چندی قبل که رستوران لبنانی در کابل مورد حمله قرار گرفت و در آن تعدادی از خارجی ها کشته شدند، در فردای آن، جامعه مدنی به سوگ نشست، یخن درید و شعار ضد تروریسم سر داد، اما

چند روز بعد از آن حادثه که نیروهای امریکایی ده ها خانه را در ولایت پروان به مخروبه مبدل ساختند و کودکان و زنان زیادی را به خاک و خون کشیدند، صدایی، ناله ای حتی آهی از گلوی مزدبگیران جامعه مدنی بیرون نشد. گو اینکه خون خارجی ها رنگین تر از خون هموطنان خود شان بود، ورنه با چنین بی تفاوتی از کنار آن نمی گذشتند. بیش از ده سال است که روستاهای کشور ما در اثر بمباران نیروهای خارجی به ویرانه مبدل می شوند، درین مدت هزاران تن از مردم بی دفاع ما توسط «دوستان جامعه جهانی» از پا درآمدند، بر اجساد شان ادرار کردند، بدترین توهین و تحقیر را در حق مردم ما روا داشتند و غیره، ولی هیچگاه جامعه مدنی به فغان نیامد و از مردم بی دفاع به دفاع برخاست، زیرا «دوستان جامعه جهانی» حیثیت و وقار خود را می باختند.

ملیون ها دالر برای همین به جامعه مدنی سرازیر می گردد که استعمار را در کشور ما تداوم بخشند و قهر و خشم مردمی را که دیگر از این حالت به ستوه آمده اند، با مدارا فرو نشانند و در عین حال «دوستان جامعه جهانی» را نیز از خود راضی نگه دارند.

دستمگرانو جنایتونه ...

یرغلگران هم د نورو په شان زمونږ هیواد په وینو لړلی او زندانونه یې په بیوزله ولسونو ډک کړي دي. همدا دی چې هیڅ ملت، له مریانو پرته، یرغلگران خپل دوستان نه گڼي او هغوې ته د کرکې په سترگه گوري.

طالبان هم چې د امریکاییانو د نیواک د دوام لپاره انتحار او وژل کوي، د امریکاییانو ضد جبهه یې په خپلو بیرحمانه ستمونو ډیره زیاته کمزورې کړې ده. امریکا د طالبانو جنایتونه د خپلو کرغېړنو جنایتونو لپاره پلمه گرځولې او د دې تر څنګ چې د خپل اشغال او د پوځي ډوډ جوړولو

لپاره ترې کار اخلي، په ورته وخت کې هڅه کوي چې د استقلال او خپلواکۍ د رښتینې جبهې د جوړیدلو مخه ډک کړي. خو د اسیرو ملتونو تاریخ ښکاره کوي چې ولسونه له ښکیلاک څخه د خلاصون لپاره بله لاره نلري، مګر دا چې یو پرمختللی، پر رښتیني دموکراسۍ ولاړ د خپلواکۍ غورځنګ

په لاره واچوي. همدا چې نن زموږ ولسونه له امریکاییانو او کورني ګوډاګیانو او له طالبانو خپله کرکه څرګندوي، په خپله د ذهني مقاومت د بډاینې په مانا ده، هغه ذهني مقاومت چې ډیر ژر به په عملي مقاومت بدل شي او د تیري کوونکو تر څنګ به ټول مریان په خپلو څپو کې تري تم کړي.

پیمان امنیتي کابل ...

و ترورو و انتحار دست پروردگان دولت واشنگتن با گذشت هر روز بیشتر شد و دست جنایتکاران طالب و سایر هراس افگنان همچنان در خون مردم بی گناه افغانستان غوطه ور شد؛ فساد دولت کنونی که بدون پشتیبانی سیاسی - نظامی دولت ایالات متحده امریکا، شش ماه هم نمیتواند به عمرش ادامه دهد، مردم را به ستوه آورده است؛ افغانستان همچنان بزرگترین تولیدکننده مواد مخدر در جهان است و یکی از ناامن ترین جا برای زنان.

یعنی اگر امریکایی ها نیت شان این بود که سایه تروریسم، طالبان، مواد مخدر و خشونت را از سر ما کم کنند، افغانستان حالا این حال و روز را نداشت و ما کم از کم کشور امن تری داشتیم. تلاش امریکا برای ماندن در افغانستان و همچنین سینه چاکی عده ی تکوکرات مزدور غرب که از رهگذر اشغال کشور ما از سوی امریکایی ها به سرمایه های افسانوی و بادآورده دست یافته اند، این نیست که دموکراسی در اینجا پا بگیرد و یا هم افغانها به خودکفایی و استقلال برسند، بلکه دولت ایالات متحده امریکا

میخواهد با تداوم حضور خود در افغانستان، از یکسو گام دیگری برای تطبیق بیشتر استراتژی آسیایی خود بردارد و از سوی دیگر، زندگی رژیم وابسته به خود را بیمه کند، تا این رژیم بتواند از منافع او به خوبی دفاع کند. یکی از عواملی که افغانها تا اکنون به استقلال و خودارادیت نرسیده اند و همواره دست بین یگانگان بوده اند، دخالت ها و دست اندازی های ویرانگر قدرت های غربی و ایران و پاکستان در بحران افغانستان بوده است. با این تحلیل، امضای پیمان امنیتي میان کابل و واشنگتن، به این دست اندازی ها و دخالت ها بیشتر دامن خواهد زد و از سوی دیگر، افغانستان را همچنان وابسته به ایالات متحده امریکا خواهد کرد و شهروندان افغان همچنان دست بین یگانگان خواهند بود. به بیان دیگر، تداوم حضور امریکا در کشور، تلاش ما برای رسیدن به استقلال، آزادی و خودکفایی را سبوتاژ میکند و از این منظر، هیچ آزادیخواهی علاقمند تداوم حضور نیرویی در کشورش نیست که پیامدی جز جنایت، کشتار، غارت، فساد و وابستگی نداشته باشد.

زنان اولین قربانی ...

اصلی روز جهانی زن که رهایی زنان از بیعدالتی و حقوق برابر با مردان از طریق مبارزه است، تماس نمی گیرند، بلکه این روز را تا سطح مود و فیش زنان تنزل می دهند و بدینگونه بدترین توهین را به زنان و حقوق زنان روا می دارند.

این نهادها در بهترین حالت تنها به مواردی تماس می گیرند که مخالفین دولت علیه زنان به خشونت دست زده باشند و گاهیگاهی هم مثال هایی از خشونت های خانوادگی را گزارش می دهند، اما به خشونتی که از سوی استعمارگران و استبدادگران لمیده بر کرسی های دولتی صورت می گیرد، اشاره ای نمی کنند و یا با بی تفاوتی که ماهیت همه شان است، از کنار اینهمه مظالم در حق زنان می گذرند. این نهادها همواره از دولتی که خود حامی و عامل این وضعیت است، می خواهند تا عاملین خشونت علیه زنان را به مجازات برسانند و سهم بیشتری به

زنان در این دولت بدهند! حتی آمار و ارقامی را که خود این دولت در مورد خشونت علیه زنان به نشر می رساند، کافی است که عرق درشت خجالت را بر پیشانی تک تک مقامات دولتی، انجوهای «مدافع» حقوق زنان و غیره جاری سازد.

قتل، تجاوز جنسی، اختطاف، گوش و بینی بریدن، لت و کوب، توهین، تحقیر و غیره همه از دستاوردهایی است که «جامعه جهانی» تحت نام آزادی زنان و حقوق زنان برای زنان مظلوم و دربند افغان به ارمغان آورد. صدها میلیون دالری که گویا برای رهایی زنان از این همه مظالم توسط «جامعه جهانی» از طریق دولت و انجوها به «مصرف» رسید، نه تنها زنان را آزاد نساخت بلکه با گذشت هر سال آمار خشونت ها علیه زنان را بالا برد. به هر اندازه ای که خشونت علیه زنان بیداد کند، به همان اندازه گاو شیرینی انجوهای «مدافع» حقوق زنان می زاید و گردانندگان شان از شعف و سرور

در لباس نمی گنجند. وقوع هر مورد خشونت به معنای طولانی تر شدن عمر انجوهاست، لذا این انجوها به جای اینکه خواهان محو خشونت علیه زنان باشند، خواهان تحکیم خشونت علیه زنان هستند.

هیچ کشوری را سراغ نتوان کرد که استعمار به زنان آن رهایی و آزادی را به ارمغان آورده باشد. کشور ما هم از این امر مستثنی نیست با تفاوت اینکه شریک ترین و خونریزترین افراد هنوز هم تفنگ بدست اند، و تا مغز استخوان علیه زنان و حقوق آنان می باشند. وقتی استعمار و استبداد دست در دست هم ملتی را به گروگان بگیرد، زنان به عنوان اولین و آسانترین قربانی از تمام حقوق اولیه و انسانی خود محروم می گردند. ثبوت این مدعا، فیصدی آماری است که کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان آن را به نشر رسانیده و افزایش ۲۵ درصدی خشونت علیه زنان را نشان می دهد. هرچند این آمار به هیچصورت آمار واقعی و نهایی

نیست، زیرا خشونتی را که جنگسالاران در گوشه و کنار افغانستان علیه زنان انجام می دهند، از ترس تفنگ به ثبت نمی رسد، به این خاطر هم است که خرمستی اینان علیه زنان به اوج خود رسیده است.

هیچ متخلفی به خاطر خشونت علیه زنان به جزای اعمالش نرسیده است؛ به هیچ جنگسالار و قومندانی که مرتکب خشونت علیه زنان گریده است، گفته نشده بالای چشمش ابروست. این خود نشاندهنده طرزدید و طرز عمل دولتی است که «جامعه جهانی» با تمام قوا حامی آن است. همین کافی است که به عمق فاجعه ای که علیه زنان جریان دارد، پی ببریم و به خود اجازه ندهیم از پیشرفت زنان در عرصه های گوناگون به همکاری «جامعه جهانی» حرف بزنیم، بلکه دقیقاً عکس آن، «جامعه جهانی» و دولتش را به خاطر جنایت و خیانت در حق زنان محکوم کنیم.

پیمان امنیتی...

دخالت ها و دست اندازی های ویرانگر قدرت های غربی و ایران و پاکستان در بحران افغانستان بوده است. با این تحلیل، امضای پیمان امنیتی میان کابل و واشنگتن، به این دست اندازی ها و دخالت ها بیشتر دامن خواهد زد و از سوی دیگر، افغانستان را همچنان وابسته به ایالات متحده آمریکا خواهد کرد و شهروندان افغان همچنان دست بین بیگانگان خواهند بود. به بیان دیگر، تداوم حضور آمریکا در کشور، تلاش ما برای رسیدن به استقلال، آزادی و خودکفایی را سبوتاژ میکند و از این منظر، هیچ آزادیخواهی علاقمند تداوم حضور نیرویی در کشورش نیست که پیامدی جز جنایت، کشتار، غارت، فساد و وابستگی نداشته باشد.

پپردازند، همان «آگاهان» و «کارشناسانی» که من حیث چوبدستان استعمار عمل نموده و از این طریق معاش میگیرند. علاوه بر آن کاندیدانی که هیچ پایه مردمی نداشته، در کمپاین های «انتخاباتی» شان، با صرف ده ها میلیون دالر به فکر جمع آوری رأی مردم در این کشورها هستند، تا جاییکه پروسه «انتخابات» در این کشورها برای یکتعداد از افراد به گاو شیری مبدل شده و از اینطریق به سرمایه های هنگفت دست می یابند. مردم این کشورها که ضربات خرد کننده ای از استعمار و استبداد دیده اند، به دلیل عدم حضور فعال نیروهای استقلال طلب و آزادیخواه، یگانه راه اعتراض شان را عدم شرکت در «انتخابات» دانسته و از این طریق نفرت و انزجار شان را از حضور استعمارگران و نظام های وابسته به آنها، اعلام می دارند.

استعمار، جز تأیید اشغال و ادامه زندگی رقتبار و غیر انسانی شان چیزی بوده نمیتواند. تبلیغات یکی از وسایل قوی جلب و جذب مردم این کشورها به پای صندوق های رأی می باشند و استبداد و استعمار دست به دست میدهند و با استفاده از راه های مختلف آخرین تلاش های شان را به کار می اندازند تا تعداد رأی دهنده ها را افزایش دهند. این تبلیغات به شیوه ها و ترفندهای مختلف راه اندازی گردیده و بودجه هنگفتی در این راه به مصرف میرسد تا بلکه «انتخابات» با حضور بیشتر مردم برگزار شود. یکی دیگر از راه های جلب توده ها به پای صندوق های رأی و حضور بیشتر مردم در «انتخابات»، راه اندازی برنامه ها و گفتمان های مختلف سیاسی و تحلیلی در رسانه ها و دعوت «کارشناسان» و «آگاهان» سیاسی می باشد که به صورت متواتر از فواید اشتراک در انتخابات بگویند و به اقناع مردم

«انتخابات» زیر ...

مواد مخدر، کاهش درآمدهای مردم، قتل و کشتار، انفجار و بالاخره غارت ثروت و دارایی های این کشورها به ارمغان نمی آورند. مطمئناً با درکی که مردم کشورهای تحت استعمار از برگزاری «انتخابات» زیر سایه عساکر خارجی دارند، علاقمند حضور به پای صندوق های رأی نبوده و از رفتن به مراکز رأی دهی خودداری می نمایند. تجارب کشورهای مستعمره نشان داده است که درصد بسیار اندکی از مردم به پای صندوق های رأی می روند. دلیل دیگری که مردم کشورهای تحت ستم و استعمار به پای صندوق های رأی نمی روند و علاقمند استعمال رأی شان نیستند، باید در زندگی پر از مشقت شان دید که از «برکت» اشغال نصیب شان گردیده و این را درک کرده اند که «انتخابات» زیر سایه

«انتخابات» زیر سایه استعمار

تبدیل مهره ها، تعویض و از این طریق عمر اشغال را برای مدت دیگر، طولانی می نماید.

برگزاری «انتخابات» زیر سایه اشغال و حضور نیروهای نظامی استعمارگران در خوش بینانه ترین حالت و فرض محال اگر شفاف و عاری از تقلب های انتخاباتی هم باشد، هیچ اثر مثبتی بر زندگی پر از خون و باروت خلق های این کشورها ندارد، چرا که تجربه نشان داده و این به اثبات رسیده است که استعمار و استبداد من حیث دو بازوی قدرتمند در سرکوب خلق های تحت ستم همیشه عمل نموده و برای اکثریت ۹۵ درصد مردم این کشورها چیزی جز تباهی، بربادی، رنج، ستم، فساد، بیکاری، ثروت اندوزی مافیای گونه، افزایش قاچاق

۷ص

کاذبانه مردم در قوای سه گانه با راه اندازی انتخابات، تبلیغ «دموکراسی» غربی و بالاخره ترویج آزادی های مختلف (آزادی بیان، آزادی رسانه ها، آزادی مطبوعات، آزادی زنان) به مردم آن کشورها تحمیل نمایند. «انتخابات» منحیث یکی از آله های فشار بر فکر و ذهن توده های تحت ستم این کشورها بیشتر از هر وسیله دیگر در تداوم چنین حضوری، کارآیی داشته و در اغوای مردم آن کشورها تأثیرات خاص و معینی را بر جا می گذارد. استعمار با صرف صد ها ملیون دالر، «انتخابات» را در چنین کشورهایی به شکل نمایشی و سمبولیک برگزار نموده و استبداد حاکم و وابسته را با تغییر و

این کشورها که اعمال جنایتکارانه و خابنه دولت های وابسته شان را در برابر مردم می بینند و عامل اصلی آن را سرپرستی این دولت ها به خارجی ها می دانند، با استفاده از هر وسیله ای کوشش می نمایند تا قبل از همه چیز خارجی ها را از خاک خود برانند و استقلال میهن خود را به دست آورند. استعمارگران که ذهنیت ضد استعماری توده ها را در این کشورها درک می کنند، با استفاده از وسایل گوناگون و صرف ملیاردها دالر تلاش دارند تا حضور خود را در کشورهای مستعمره حفظ نموده و زمینه حضور «قانونمند» خود را از طریق امضای اسناد مختلف امنیتی و ستراتیژیکی، مشارکت

در جوامع انسانی، نظام های سیاسی غیر وابسته و مستقل، یا مردم محور اند و یا خودکامه، مستبد و قدرت محور؛ اما دولت های وابسته و مستعمره، نه تنها مستبد اند بلکه با وابستگی تمام عیار، هیچ صلاحیتی در طرح و تطبیق برنامه های سیاسی، اقتصادی و اجتماعی شان ندارند و به دستور استعمارگران شنیع ترین جنایت ها و خیانت ها را بر خاک و مردم خود روا میدارند و به مراتب خطرناکتر از استبداد دولت های مستقل غیر مردمی می باشند.

قوای سه گانه (مقننه، قضائیه و اجرائیه) اکثر دولت های نوع سوم در اختیار استعمارگران بوده و تمامی اعمال آنها زیر ذره بین مشاورین و نظامیان خارجی قرار داشته و باید مطابق خواست خارجی ها عمل نمایند. توده های تحت ستم در

دستمگرانو جنایتونه او د ولسونو راپاریدلې کرکه

ده، ښکاره کوي چې د بهرنیو دستمگرانو ځواکونو د جنایتونو او زورزیاتو او بدو چلندونو په وړاندې د خلکو کرکه زیاته شوې ده. همدا ډول د دې سروې پر اساس، خلکو د طالبانو له جنایتونو هم خپله کرکه څرگنده کړې ده. د دې سروې پر بنسټ د خلکو کرکه له طالبانو څخه د دې لامل شوې نه ده چې ولسونه دې امریکایي سرتیرو ته مخه کړي.

دا سروې په څرگند ډول هغه حقیقت بیانوي چې د پېښو خپرونې کلونه دمخه د هغه په اړه خپل دریځ څرگند کړي: نه امریکایان او جنګسالاران، نه طالبان، مستقل او خپلواک افغانستان. د افغانستان تاریخ ښکاره کوي چې یرغلگرانو پرته له دې چې زموږ هیواد په وینو لړلی وي او ولسونه یې په پېړیو پېړیو له پرمختګ څخه شاته پرېښودي وي، بل کار نه دی تر سره کړی. امریکایي

۶مخ

امریکا پلوه تلویزیونونه او راډیوګانې، ورځپاڼې او خبري آژانسونه او مدني ټولنه، ظالم امریکایي سرتیري خپل گران او صمیمي دوستان گڼي او د هغوی تیری د خپلو ناوړو گټو لپاره لازمي او اړین بولي، خو د ولس قضاوت له دې مریانو او ډارنو روښنفکرانو څخه تسویر لري. د افغانستان خپل شوی ولس نه یوازې دا چې امریکایي سرتیري خپل دوستان نه گڼي، بلکې هغه متیازن جنایتکاران یې شمیري چې د خلکو ژوند یې له نشت پر پوله درولی او هره ورځ لسگونه تنه وژني.

امریکایي واشنگتن پوست ورځپاڼې په دې وروستیو کې هغه سروې خپره کړې چې درې امریکایانو د افغانستان د پنځه ولایتونو په ۲۰۴ کلیو کې له درې زره کسانو سره د مرکې له لارې تر سره کړې ده. دا سروې چې د بهرنیو ځواکونو د چلند په اړه تر سره شوې

د هیڅ هیواد خلک، په تیره بیا زیارکښان د بهرنیو او کورنیو دستمگرانو د جنایتونو په مقابل کې چپ پاتې کیدای نشي. که د دستمگری په لومړیو شپو او ورځو کې د مقاومت ضعیف او کمزوره وي، خو د وخت په تیریدو سره د مقاومت پیاوړتیا مومي. د افغانستان ولس هم د هیڅ بهرني تیري کونکي په وړاندې چپه خوله پاتې شوی نه دی او د هیواد د استقلال او خپلواکۍ لپاره یې د تاریخ په دوران کې د مورچلونو او سنگرونو لاره نیولې او د خپل سر او مال سرښندنه یې کړې ده.

دا وخت چې امریکایانو او ناټويي ملګرو یې پر افغانستان تیری کړی دی او څه باندې دولس کاله کیږي چې زموږ ولسونه وژني، له دې تیري سره سم د هرې ورځ په تیریدو د دې دستمګرو ځواکونو په وړاندې د ولسونو کرکه سیوا کیږي. سره له دې چې

«جامعه مدنی» ابزاری در دست

استعمارگران برای تداوم استعمار

بعد از ۱۱ سپتامبر که غربی ها، افغانستان را مستقیماً در سطره خود در آوردند، با استقرار نیروهای نظامی، ارسال هزارها ملیون دالر جهت تحکیم موقعیت خود و جابجایی صد ها دوزن، دیپلومات و انجو، در کنار اعلان پروژه دموکراسی، تشکیل نهادهای جامعه مدنی، تیوری رسیدن به چنان جامعه ای را در صدر کار شان قرار داده، تبلیغات دامنه داری را درین جهت آغاز نمودند.

استبداد مزدوران سوسیال امپریالیزم شوروی بعد از کودتای هفت ثور تا سقوط دولت پوشالی نجیب زیر نام کمونیزم، تک حزبی، نان، خانه، لباس و غیره، بعد استبداد تنظیم های جنگ افروز و بعدتر بیدارگری های طالبان سیاه فکر، مردم افغانستان و مخصوصاً روشنفکران را به ستوه آورده، به دنبال فضایی که آزادانه نفس کشیده بتوانند، سرگردان نمودند. در چنین وضعیتی یکباره مصوبه های بن، پروژه دموکراسی را وارد افغانستان ساخت که با شعارهای آزادی بیان، آزادی رسانه ها و آزادی احزاب بدرقه می شد و بر فرق همه تیوری جامعه مدنی که ظاهراً در مقابل تمامی استبدادهای گذشته قرار می گرفت، چون الترناتیوی برای آینده مدرن با برپایی نهادهای

۶ص